

DIMITRIOS

foaia parohială a Bisericii Sf. Dumitru - Poștă

www.sfantuldumitruposta.ro

CVANTUL SĂPTĂMÂNII

Cum citim?

pr. paroh Mihai Gojgar

Credincioșii practicanți sunt obișnuiți cu pericopa ascultată în duminica a XXV-a după Rusalii, deoarece ea constituie unul dintre cele șapte fragmente evanghelice care se citesc în cadrul Sfintei Taine a Maslului. *Pilda samarineanului milostiv* (Luca X, 25-37), căci despre ea este vorba, a fost atât de mult și bine analizată, interpretată, încât este un lucru dificil pentru cineva să aducă elemente inedite.

Mai ales în cadrul rugăciunilor prin care se cere tămăduirea trupeză și sufletească, accentul textului cade pe „milă”, pe împărtășirea dragostei către cel ce este căzut, cel lovit și neglijat. Desigur, samarineanul milostiv – Mântuitorul Hristos – ne impresionează cu delicatețea sa, cu dăruirea de care dă dovadă, cu bunătatea sa. Dar care a fost intriga rostirii acestei parabole?

Versetul 25, primul din fragmentul duminical, ne relevă un învățător de lege care, dorind să-L ispitească pe Iisus, îl întreabă: „Învățătorule, ce să fac ca să moștenesc viața de veci?”. Bine-știind intențiile nefericitului fals căutător de adevăr, Hristos-Domnul îl ajută să își evidențieze știința de lege, cunoașterea preceptelor morale din Vechiul Testament. „Iar el, răspunzând, a zis: Să iubești pe Domnul Dumnezeuul tău din toată inima ta și din tot sufletul tău și din toată puterea ta și din tot cugetul tău, iar pe aproapele tău ca pe tine însuși” (v. 27). Bănuim că acum era destul de mulțumit de el, de un așa răspuns precis. Zâmbetul ce mustea aroganța profundă i-a dispărut cu siguranță când a fost îndemnat de Iisus să facă așa cum a spus. „Drept ai răspuns, fă aceasta și vei trăi” (v. 28). Dorind să salveze aparența sapienței, „voind să se îndrepteze pe sine, a zis către Iisus: Și cine este aproapele meu?” (v. 29). Așa a apărut celebra pericopă.

Spuneam că nu mă simt în măsură să aduc o interpretare nouă la ceea ce s-a spus de scriitori mai talentați și mai profunzi. Dar așa putea să fac o paralelă cu o categorie de credincioși, pe care îi regăsim în bisericile noastre.

Într-una din diminețile în care mă deplasam spre biserică, am fost salutat cu mult respect de un domn de aproximativ 35 de ani care, urca în același tramvai.

Răspunsul pe măsură a fost receptat ca o invitație la dialog pe teme religioase. Bucuros că mai sunt oameni care cinstesc costumul preoțesc, m-am străduit să întretin conversația, deși subiectele nu puteau fi abordate pe parcursul unei discuții de numai două-trei stații.

Următoarea întâlnire cu acest domn, în același cadru, a început abrupt, în sensul că dumnealui a vorbit mult mai mult și și-a expus opiniile care alunecau, încet, dar sigur, pe o imaginară piatră cubică a orgoliului personal. Cea de-a treia întâlnire m-a determinat să îi dedic aceste rânduri. Redând o teorie cu tente apocaliptice pe care o „intuise” din lecturi ortodoxe și nu numai, companionul meu a întâmpinat o critică politicoasă, dar fermă. Am fost invitat să citesc mai mult – sfat bun, de altfel – pentru că voi ajunge și eu la concluzia lui. Am rămas cu un gust amar și am înțeles foarte multe. Dincolo de formalismul unor atitudini se ascunde o crasă lipsă a înțelegerii unor valori. Spre exemplu, acest domn mi-a părut foarte asemănător cu învățătorul de lege din *Pilda samarineanului milostiv*. Este esențial să citim, dar depinde și **cum citim**, așa cum remarcă Mântuitorul. Dacă rândurile depozitate în mintea noastră sunt prilej de păreri „originale”, netradiționale și greșite, atunci este o problemă. Am apreciat mult că un om simplu, cu griji cotidiene ca mulți alții, citește pe Nicolaus Olahus, dimpreună cu autori contemporani. Dar dumnealui evita comuniunea din biserică, părerea avizată a unui cleric sau prezența la seri catehetice unde ar fi putut adresa întrebări. Dar nu avea întrebări, el **știa**. Iar eu nu eram o posibilă sursă de răspunsuri, ci un om care asculta dogmele sale. Din păcate, mai sunt și alții de acest gen, care, în loc să asculte smerit învățătura celor îndreptățiți și responsabilizați în acest sens, preferă căutările individuale și individualizante.

Hristos îl rușinează pe învățătorul de lege printr-o pildă minunată, lansând invitația de a aplica învățătura de lege, mai degrabă decât a o căuta de unii singuri. Cu asta rămânem, de fapt: gândul bun, înțelegerea celui alt și grija față de cei lipsiți. „Și Iisus i-a zis: Mergi și **fă și tu asemenea**” (v. 37).

POSTUL NAȘTERII DOMNULUI

Dragoș Mihail Olteanu

Una dintre rânduilele disciplinare cu care Biserica Ortodoxă îndrumă viața credincioșilor pe căile adevăratei trăiri creștine este aceea a posturilor din cursul anului bisericesc. Asupra originii postului, părerile sunt împărțite. Cei mai mulți îl leagă de cultul morților din vremuri străvechi. Astfel, după unii, postul își are originea în sacrificiile de animale, care erau aduse pentru cei morți și de care cei vii nu trebuiau să se atingă. Alții cred că durerea pricinuită de moartea ființelor dragi a avut drept urmare firească ignorarea mâncării și a băuturii, ceea ce cu timpul a devenit un semn convențional de doliu, făcând astfel parte din riturile specifice cultului morților. Postul a fost considerat și o practică de austeritate și cumpătare, recomandată și uneori experimentată de marii înțelepți, filozofi sau întemeietori de religii. De la acest post igienic s-ar fi ajuns la ideea unui post cu caracter religios, mai ales pentru faptul că, în anumite cazuri, postul a prilejuit viziuni religioase. Uneori, el este practicat ca un exercițiu de penitență, alteori ca un mijloc de pregătire pentru săvârșirea unor acte religioase sau a unor fapte importante din viață, și chiar ca un rit de doliu sau de purificare. Creștinismul a conferit postului o însemnătate deosebită în viața religioasă, făcând din el un act de virtute și de cult, un mijloc de progres în viața spirituală, de luptă împotriva patimilor și a poftelor. Postul este semn de respect și prinos adus lui Dumnezeu, un efort depus pentru înnoirea vieții, prin supremația spiritului asupra trupului. Această strădanie constă în întărirea voinței și a rațiunii sănătoase, în disciplinarea instinctelor, în înfrânarea sufletului, tinzând la realizarea unui echilibru lăuntric în care să predomine spiritul, adică partea superioară și nobilă a ființei umane. Postul Nașterii Domnului sau al Crăciunului este unul dintre cele patru mari posturi de durată din timpul anului bisericesc.

El începe cu data de 15 noiembrie și ține până la 24 decembrie, inclusiv. De regulă, se lasă sec în seara zilei de 14 noiembrie, când Biserica pomenește pe Sfântul Apostol Filip, dar dacă se întâmplă ca această sărbătoare să cadă într-o zi de miercuri sau vineri, atunci se lasă sec cu o zi mai devreme. Prin durata lui de 40 de zile, acest post ne aduce aminte de postul ținut de Moise pe Muntele Sinai, înainte de primirea Legii. În mod asemănător, și noi creștinii avem datoria de a ne pregăti prin post și rugăciune în vederea primirii Mântuitorului Hristos, născut din Fecioara Maria pentru mântuirea lumii. Din punctul de vedere al alimentației, Postul Crăciunului este mai ușor față de cel al Paștelui, având multe dezlegări la pește, vin și untdelemn. Amintim în acest sens toate zilele de sâmbătă și duminică din perioada 21 noiembrie - 18 decembrie, inclusiv. Zilele cu dezlegare sunt marcate, de obicei, în Calendarul creștin-ortodox, fie prin mențiunea dezlegare la pește, fie prin simbolul unui pește. Excepția de la post este destinată doar copiilor, bătrânilor și bolnavilor. Pentru toți creștinii, însă, postul este suspendat de cuvântul "harți", în anumite zile de miercuri și vineri ale anului, adică dezlegare totală de post. Postul poate fi practicat și ca un mijloc pentru păstrarea sănătății și învierea organismului. Dar atunci când se practică din motive igienice și sanitare, postul este lipsit de valoarea religioasă pe care o presupune practicarea lui de bunăvoie și din motive pur spirituale, ca un act de virtute și de cult prescris și reglementat de Biserică.

Chiar și în post, la biserica Sfântul Dumitru, agapele de la finalul slujbei de duminică sunt la fel de gustoase. Nu pentru calitatea sau bogăția alimentelor, ci pentru dragostea pe care membrii comunității noastre o împărtășesc în această perioadă de curățire spirituală. Vă așteptăm!

SFÂNȚA LITURGHIE

diacon Bogdan Bădiță

Pe 13 noiembrie este pomenit Sfântul Ioan Gură de Aur, care, pe lângă minunatele sale scrieri, ne-a lăsat și una dintre cele trei Sfinte Liturghii de peste an. Nu vreau să fie rândurile acestea vreo introducere în vreun tratat despre Sfânta Liturghie, nici nu aș putea (din motive de spațiu) să înșirui frumoasele explicații ale sfinților părinți despre taina aceasta mare, ci pe cât este posibil vreau să vă spun unde ne aflăm noi. Mă veți întreba, cum adică? Suntem fiecare la locul nostru, fie acasă, fie la serviciu, fie în grabă câte puțin la biserică, suntem unde ne-am dorit fiecare să fim. Vreau să vă spun însă, că cel puțin două ore pe săptămână ne putem afla, așa cum ne spune Sfântul Ioan Gură de Aur, la „Masa cea de taină”, unde „Mielul lui Dumnezeu este junghiat pentru noi, preotul se nevoiește pentru noi, foc duhovnicesc izvorăște din precurata

Sfântul Ioan Gură de Aur

Masă, Heruvimii stau împrejur, Serafimii, care cu șase aripi își acoperă fețele, zboară pe deasupra, toate Puterile cele netrupești împreună cu preotul se roagă pentru noi, focul cel duhovnicesc se pogoară”. Vă mărturisesc că niciodată nu am avut o mai mare bucurie în suflet, ca atunci când mă împărtășesc la fiecare Sfântă Liturghie. Îmi doresc ca toți cei ce calcă pragul bisericii noastre și asistă la Sfânta Liturghie să se împărtășească de sentimentele și gândurile înălțătoare pe care le naște Sfânta Liturghie în sufletele noastre. Oare în care loc ar fi mai potrivit să ne aflăm atunci când ne găsim sufletul împovărat decât la masa Mirelui? Iar pentru această invitație la ospăț am putea aduce un dar mai presus decât umilul răspuns „Ale Tale dintru ale Tale, Ție îți aducem de toate și pentru toate”?

BISERICA ÎNTRU UMOR, SUFERINȚĂ ȘI REGULI

Grațierea Tudose

Am auzit de multe ori spunându-se că lui Dumnezeu îi place umorul și vreau să cred că e adevărat, nu de alta, dar nu îmi imaginez cum ar fi existența noastră fără umor și bună dispoziție.

Îmi amintesc de vremea când nu vroiam să merg la biserică din motive binecunoscute: că nu am chef să-mi pun broboadă pe cap, să port fustă, că slujba ține prea mult, că nu îmi găsesc loc și lumea se uită ciudat la mine. Cu sau fără broboadă, cu pantaloni sau cu fustă, mai pe la mijlocul liturghiei sau mai aproape de predică, am început să ajung din când în când la biserică. Îmi era destul de greu să vin după ziua de sâmbătă care era destinată petrecerilor.

Cum nimic nu este întâmplător, într-o duminică, mai spre ora prânzului bineînțeles, am descoperit o biserică liniștită, în care am ascultat o predică foarte frumoasă și pe alocuri amuzantă. Curios nu, dacă te gândești că mulți consideră biserica un loc dureros, în care ajungi doar dacă ai vreo suferință puternică, vreo boală gravă sau vrei cu tot dinadinsul să ți se îndeplinească o dorință. Pentru că m-a atras simțul umorului la părinte, m-am îndreptat și în duminica următoare, poate aveam șansa să mă mai amuz, măcar puțin. Au urmat multe altele după aceea.

În timp, am început să fiu curioasă să aflu cum au ajuns și alte persoane la biserică, în general, și, în mod special, la Biserica Sfântul Dumitru. Poveștile au la bază bucățele de viață nu tocmai plăcute, legate de boli grave, pierderea unor persoane foarte dragi, pierderea locului de muncă și altele.

Mulți dintre noi văd biserica un loc sumbru, în care aproape tot ce se întâmplă este suferință, dramă, exceptând botezurile și nunțile. E greu să înțelegi și să accepți că trebuie să te bucuri de suferință, că biserica este un loc în care e și multă bucurie și se întâmplă lucruri frumoase.

Această asociere biserică-suferință există doar prin prisma percepțiilor noastre, pentru că nu suntem pregătiți să ne întâlnim cu Mântuitorul în casa Lui, deschizi și neîmpovărați de grijile zilnice. Dincolo de asocierea biserică-suferință, mai există o asociere, la fel de bolnăvicioasă așa spune eu, aceea dintre biserică și reguli. Pe lângă disciplina necesară în orice loc ai merge, biserica este în ochii oamenilor un spațiu în care ți se fură libertatea. Mai întreb prieteni, colegi, de ce nu vin la biserică. Și aud tot felul de motive, cum ar fi că e imposibil să nu te ia în primire cineva și să-ți spună că un anume lucru nu se face în felul în care tu l-ai făcut, că nu știi să-ți faci semnul crucii, că nu poți să stai pe scaun, că loc au numai cei care merg acolo de regulă, că se stă numai în genunchi și, la un moment dat începi să te întrebi despre ce vorbesc oamenii din jurul tău. Îi facem noi bisericii, în mintea noastră, prin prisma celor prinse din zbor de la alte persoane, o imagine eronată, ca un tablou pictat de o persoană aproape oarbă. Citeam într-o carte despre un pictor a cărui vedere se deteriorase foarte mult în timp ce făcea portretul unui prieten și, când a finalizat tabloul, prietenul lui a fost foarte nemulțumit pentru că nu semăna deloc cu ceea ce vedea în tablou. În realitate, tabloul era o împletire a ceea ce pictorul dorea să vadă în prietenul lui. Poate că așa facem și noi cu biserica. Zugrăvim un tablou cu note multe de negru și gri. Nu acceptăm în ruptul capului că ceea ce vedem este posibil să fie un tablou pictat în mintea noastră și că poate exista un loc care nu este așa cum ni-l imaginăm noi. Greu de crezut, dar ușor de găsit. Cum? Vino și vezi, te vei convinge singur într-o frumoasă biserică din centrul istoric, așezată, probabil nu întâmplător, printre zeci de restaurante și terase, că lucrurile nu stau chiar așa. O să-ți găsești și locul și liniștea și bucuria întâlnirii cu Dumnezeu, dar și cu persoane dragi, și nu o să ți se mai pară biserica locul în care tot ce se întâmplă poartă amprenta suferinței și a regulilor.

DESPRE BÂRFĂ

Alexandra Bădiță

„Ca să bârfim, nu-i nevoie nici de vreme, nici de pregătiri, nici de cheltuieli, nici de alcătuiri. Numai să vrem – și de îndată voința se preface în faptă. Căci limba e singura unealtă care ne trebuie”.

Sfântul Ioan Gură de Aur.

Am stat nițel să mă gândesc cam ce să scriu despre acest subiect atât de cunoscut nouă tuturor, fie că am citit despre el, fie suntem familiari acestuia că ne place să „filozofăm” pe marginea lui, desigur punând și în practică puțin din ce înțeles are acesta dacă îl conjugăm ca verb. Acum, mă gândeam în sinea mea (nu că așa putea gândi și în afară-mi), oare să scriu despre substantiv, despre verb, despre procentul în care ceilalți sunt preocupați de acest subiect? Pentru ultima parte mi-ar trebui un sondaj de opinie, despre primele două puteți citi de ici de colo, de pe vreun blog, de pe vreun forum sau de prin vreo carte.

Asupra a ceea ce vreau să mă opresc ar suna cam așa: cât de importantă este pentru noi liniștea?

Liniștea interioară, conștiința și mintea limpede, păzite de lucruri inutile și dăunătoare, de „garbage”. Iar acum vă puteți uita mirați la titlu și să spuneți, ori vorbești despre bârfă, ori despre mult căutata liniște. Mă întrebați ce are a face liniștea cu bârfa? Ei bine, are mult a face. Gândiți-vă cu câte griji inutile se umple mintea noastră când trebuie să faci față la atâtea și atâtea probleme, nu ale noastre desigur, ci ale celorlalți; iar dacă ar fi problema bănuțului pe care bătrânica nu îl are să-și cumpere o pâine tot ar mai fi ceva. Dar noi ne stricăm liniștea doar pentru a căuta, găsi, analiza defecte. Și căutăm, și căutăm și dăm peste viețile celorlalți, și ne erijăm voinși în judecători sau profesori de psihologie și ce cursuri și sentințe putem da... Cât chin, câtă muncă!

Știți la ce mă gândesc când exclud efectele gălăgioase ale bârfei din viața noastră? La liniștea din interiorul nostru pe care o asemăn cu liniștea din timpul unui „Iubi-te-voi Doamne...”. Cine a trăit alături de ceilalți Sfânta Liturghie în mica noastră biserică, a înțeles ce am vrut să spun, cine nu, are timp de acum înainte.

Teodora Poptean

În fiecare an, pe 21 noiembrie, se sărbătorește Intrarea Maicii Domnului în Biserică. Nu este de ajuns să știm că Fecioara Maria a fost dusă la vârsta de 3 ani, de către părinții ei Sfinții Ioachim și Ana, la Templul din Ierusalim, unde a rămas până la vârsta de 15 ani. Înțelesul profund al acestui eveniment este că prezența ei în Sfântă Sfințelor, e roditoare: face ca Fiul lui Dumnezeu să Se nască din ea. Hristos Se va naște, va muri și va învia tainic cu tot omul care viețuiește în Biserică. Ea este Maica vieții, a născut pe Iisus Hristos, Mântuitorul lumii. Maica Domnului s-a născut prin rugăciune și ne învață cum să ne rugăm, cu câtă evlavie să mergem la biserică, unde Ea se roagă neîncetat pentru noi, pentru mamele și copiii noștri, pentru toți cei ce cred în Dumnezeu și iubesc poruncile Lui. Virtuțile Ei sunt o comoară și nici o clipă nu trebuie să ne îndoim de ocrotirea Ei, dacă o vom căuta și o vom urma.

Cei 12 ani pe care Maica Domnului i-a petrecut în biserică Domnului, numai în post și rugăciune, mă îndeamnă să amintesc una dintre pildele ei, de folos pentru noi toți, fii, părinți și copii: *Singurătatea ajută mult evlavie noastră.*

"Nimeni nu-și păzește bine sufletul, dacă nu se retrage din mijlocul lumii. Cât de frumoasă este singurătatea, în care Dumnezeu îi vorbește omului și face ca sufletul să simtă Duhul Său. În nici un loc nu mă bucuram atât de mult ca în singurătate. Abia am avut trei ani, când m-au scos părinții mei din lume și m-au dus la templu, unde mi-am aflat o chilie ascunsă. Mintea mea a fost totdeauna ridicată la Dumnezeu, dar niciodată așa de bine ca atunci când eram departe de oameni. În singurătate am fost salutată de un Înger și am fost făcută Maica lui Dumnezeu. Fiule, de ai fi gustat și tu măcar o dată din comorile singurătății, n-ai căuta să stai de vorbă cu oamenii, și de ai fi vorbit numai o dată cu un Înger din cer, cred că n-ai mai petrece prin lume.

Câte vorbe zadarnice și câte lucruri nu faci în lume, care, sau nu-ți folosesc la nimic, sau de cele mai multe ori îți strică și-ți produc neplăceri și tulburări. De câte ori oamenii nu văd mizeriile tale și din acest motiv îți pierzi numele cel bun, pe care ți l-ai fi păstrat de n-ai fi ieșit în lume. De câte ori nu vorbești ceea ce apoi îți pare rău că ai vorbit și de câte ori nu-ți umpli sufletul cu răutăți pe care nu ești în stare să le alungi. În singurătate nu ai suferi toate acestea, dacă ai ști să te liniștești. Dumnezeu nu este auzit acolo unde este zgomot și sufletul nu-și găsește liniștea unde este zgomot. Dacă după lucrurile tale te-ai reculege în interiorul tău, ți-ai vedea lămurit toate greșelile tale. De câte ori n-ai săruta pereții casei tale, care te țin departe de primejdiiile lumii, de ai ști să stai singur și ai iubi sfânta singurătate. Obișnuiește-te să te retragi din învălmășeala lumii tulburate pentru a te gândi atent la sufletul tău. Atunci vei avea timp să vorbești cu tine însuși, când vei fi departe de necazurile oamenilor. Vei reuși mai bine în lucrurile tale, când le vei face în taina ta cu Dumnezeu. De nu poți să stai totdeauna singur, cel puțin să stai cu oamenii buni și nevinovați, pentru că acesta este un fel de singurătate, deoarece cei puțini și buni nu duc sufletul la lucruri ușuratic. Nu face prietenii cu cei care nu merg pe calea cea dreaptă a lui Dumnezeu." (Viața, Urmarea și Psaltirea Maicii Domnului)

Am ales acest pasaj pentru cei mai mulți dintre noi, cei care ne-am simțit singuri sau însingurați, prin purtarea aproapelui. Pereții casei, ne țineau captivi în această credință, am ieșit în lume și singurătatea a sporit. Dar aduși de cineva sau de ceva, am trecut într-o zi pragul bisericii noastre, Sfântul Dumitru. Și am găsit aici o casă care te ține departe de cea mai mare primejdie: a crede că ești singur, atâta timp cât îl ai pe Dumnezeu. În ziua de 21 noiembrie, când vom fi prezenți ca în fiecare zi de miercuri la Sfântul Maslu, să gustăm cu bucurie din comoara singurătății care ne unește aici.

Vă invităm să urmăriți activitatea Bisericii Sf. Dumitru – Poșta pe noul site:

<http://sfantuldumitruposta.ro>

Ne-am bucura să ne trimiteți păreri, idei și răspunsuri, accesând paginile: **Predici / Oameni / Ce-i de făcut / Cum poți ajuta**

De asemenea, pe site veți putea găsi toate numerele din Dimitrios în variantă digitală, rezumatele serilor catehetice și multe altele.

Vă așteptăm cu nerăbdare!

RO 02 RZBR 0000 0600 1219 1317 – LEI
RO 18 RZBR 0000 0600 1435 9658 – EURO
RO 93 RZBR 0000 0600 1435 9666 – USD
Raiffeisen Bank, Agenția Decebal.

PROGRAMUL SERILOR CATEHETICE NOIEMBRIE 2012

- 12.11 – Păcatul strămoșesc;
– cap. 11 din Evanghelia după Matei
- 19.11 – Pronia divină;
– cap. 12 din Evanghelia după Matei
- 26.11 – Dumnezeu – Fiul;
– cap. 13 din Evanghelia după Matei

Pentru a primi varianta originală a revistei "Dimitrios" trimiteți un mail la adresa revista.dimitrios@yahoo.com cu titlul "ABONARE"

Oricine este dornic să scrie și să contribuie cu articole pentru revista "Dimitrios" este binevenit! Dacă aveți gânduri și idei pe care le considerați potrivite pentru a apărea în "Dimitrios" înșirați-le într-un articol de 300-400 de cuvinte și trimiteți-l la adresa revista.dimitrios@yahoo.com. În cel mai scurt timp posibil vă vom anunța dacă este potrivit și în ce număr urmează să fie publicat! Bine primite vor fi toate cuvintele menite să ne îndrepte, mângâie, sfătuiască, laude, critice. Vă mulțumim!

Biserica
Sf. Dumitru – Poșta

Str. Franceză Nr.1
Sector 3, București
0727 394 631

Program liturgic

- Duminică 8.30 – Utrenia și Sf. Liturghie
- Luni 18.00 – Program de spovedanie
19.00 – Seară Catehetică
- Miercuri 18.00 – Sfânta taină a Maslului
- Vineri 18.00 – Acatist
- Sâmbătă 10.00 – Parastas